

Dyrlægen skriver

Af fagdyrlæge Finn Boserup

Hjerte-lungeorm - igen, igen

Fransk hjerte-lungeorm huserer desværre stadig mange steder, og man kan stort set kun forebygge ved altid at samle op efter hundene alle steder. Men, men, der er jo også rævene...

Nu er det ved at være højsæson for hunde, der smittes med den franske hjerte-lungeorm.

Men hvordan smittes hunden med denne orm?

Vores hunde smittes via snegle, både dem med hus og dem uden.

Sneglene er med til at holde rent i naturen, idet de spiser fækaliier fra andre dyr, det være sig ræve, hunde og andre dyr.

Hvis en ræv eller en hund er smittet med disse hjerte-lungeorm, så afleverer dette dyr nogle larver i afføringen. Og hvis disse efterladenskaber ikke samles op, og det sker i hvert fald ikke for rævenes vedkommende, så vil sneglen spise disse larver.

Fra snegl til hund og ræv

I sneglen udvikler larven sig til et nyt stadium, som er smittefarligt for hund og ræv.

Men hvordan kommer dette smittefarlige larvestadium videre til en ræv eller til en hund?

Tidligere mente man, at ræven eller hunden skulle spise en inficeret snegl for at blive smittet, og der er da også både ræve og hunde, der spiser snegle, men blot ved at slikke på det slimspor, som snegle efterlader sig, når de glider hen over skovbunden eller græsplænen, er der en risiko for at blive smittet, hvis sneglen har disse larver i sig.

Set ud fra hjerte-lungeormens synspunkt er det jo en ganske smart måde at sikre artens overlevelse på. Men set fra hundeejers synspunkt er det jo næsten en

umulighed at undgå, at vores hunde kommer i kontakt med sådanne slimspor, når man lufter sig i skoven eller løber rundt i haven.

Denne smittevej betyder imidlertid også, at en smittet hund ikke smitter en anden hund, fordi direkte smitte fra hund til hund ikke forekommer, også selv om en hund skulle komme i nærkontakt med afføring fra en smittet hund eller ræv - fordi det larvestadium, der er i rævens eller hundens afføring ikke kan smitte, før larven har været igennem en snegl. - Sneglen er en obligatorisk mellemvært for denne parasit.

Usikre symptomer - undersøgelse nødvendig

Symptomerne hos en smittet hund er meget varierende, ja, næsten uhyggeligt varierende.

De strækker sig fra hoste og lungebetændelse over blot lidt tobakshostelignende grynten til blodmangel og træthed.

Hvordan finder man ud af, om ens hund er smittet eller ej?

Man undersøger afføringsprøver, og det sikreste er at undersøge prøver fra tre på hinanden følgende dage, fordi der kan være dagsvariationer på, hvor mange larver hunden kvitterer, så tre prøver fra tre forskellige dage giver den højeste sikkerhed.

Disse prøver undersøges efter en metode, der kaldes Baermanns metode, hvor afføringen står i vand ved stuetemperatur i et døgn, og så

vil larverne bevæge sig ud i vandet, og på grund af deres tyngde falder de til bunds.

Efter dette døgn undersøger man så bundfaldet fra prøven i et mikroskop og kan dér se larverne, der ofte stadig er levende og snor og bugter sig i præparatet.

Finder man disse larver, ja, så er hunden inficeret og skal behandles. Finder man ikke larver, og der er begrundet mistanke om, at hunden er inficeret, bør man gentage undersøgelsen.

Behandling og forebyggelse

Behandlingen består som oftest i tabletbehandling i 3 uger og anses for at være ret effektiv.

Forebyggende kan man som det første selv altid samle sin egen hunds efterladenskaber op - men som sagt, det sker ikke for rævenes vedkommende. Så risikoen for gensmitte er til stede.

Mange hunde danner antistoffer, der gør, at denne parasit ikke kan etablere sig, men i tilfælde af gentagne infektioner findes der midler, der kan gives konstant, og som anses for at være rimeligt effektive.

Sådanne antiparasitære midler er, selv om de er testet og fundet fri for væsentlige bivirkninger, alligevel en slags gift, og det er min mening, at inden man bruger disse midler, skal man være sikker på, at hunden ikke selv antistofmæssigt kan håndtere infektionen, før man iværksætter en konstant forebyggende behandling